

10 augusti

Lausviken och Närsholmen

Den senaste tiden hade varit ganska instabil vädermässigt, med oförsägbara regnområden som vandrat in från väster. Det var därför med viss oro som undertecknad följde SMHI:s prognoser under veckan, men det blev en riktigt trevlig förmiddag med växlande molnighet och lagom värme. Sjutton skådarsugna hade samlats vid Lau kyrka och efter lite morgonsnack förflyttade vi hela styrkan ner till Lausviken och det senast byggda tornet. Det ligger ypperligt placerat i vikens västra del med direktinsyn över sandrevlar och laguner där vadare, måsar och änder håller till.

Vattenståndet var väl inte optimalt men det fanns flera fina revlar för vadarna att hålla till på. Ganska snart hade vi räknat in de vanligaste arterna: kärnsnäppa, grönbena, gluttsnäppa, tofsvipa, skärfläcka och strandskata. Sen vidtog arbetet att börja leta fram russinerna som alla ville se. En personlig favorit som undertecknad aldrig ser nog av, är de oförsämrade vackra kustpiparna som dräller omkring vid denna tid. Hanen med sitt bläcksvarta bröst och ansikte är en ren skönhet. Nio sådana höll till i viken tillsammans med tre något måttligare tecknade honor. Många av de arktiska vadarna uppvisar fantastiska röda dräkter och vi fick se två av dessa, nämligen sju myrspovar och lika många kustsnäppor. En ensam sandlöpare gladdade oss, och särskilt de deltagare som fick Gotlandskryss.

Det var tydligen lite tidigt för de riktigt stora andflockarna men drygt tvåhundra krickor, några stjärtänder, gräsänder gladdade oss. Det rotades i ryggsäckar efter förstärkt frukost lite varstans, och medan det pågick passerade en skrântärna och två bruna kärnhökar.

Nöjda med utdelningen vid Lausviken och av en stärkande fika gav vi oss iväg till Närsholmen. Vid tallungen, där vi parkerade, promenerade en ensam ljungpipare och lät sig beskådas. Men vi vandrade genom dungen och ner till viken innanför Kroken.

I skönt lä från den lite tilltagande sydosten kunde vi detaljstudera fisk- och silvertärnor, det eviga bestämningsdilemmat. Några resliga gluttsnäppor stod i strandkanten, ute på Krokens grus- och sandrevlar gick ett gäng kärnsnäppor, några större strandpipare och ytterligare fler granna kustpipare. Just när vi skulle vandra vidare ropades det ut en "mörk mås" över havet i söder. Ganska snabbt hade den fångats in i kikarna och visade sig vara en treårig kustlabbe. Först verkad den dra vidare men vände strax in mot oss och kunde sedan avnjutas på bästa sätt där den jagade omkring bland tärnor och vadare. Det kändes som en värdig avslutning på en mycket trevlig skådarmorgon och vi skiljdes för enskilda äventyr. Ledde det hela gjorde

Per Smitterberg